

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

De S. Troiano, Santonicæ ciuitatis Episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

DE SANCTO TROIANO, SANTONICÆ
CIVITATIS EPISCOPO: EX GREGORIO TVRO.
nensi De gloria confessorum Cap. 59.

Novēbr. 30.

Globus lu-
minis ingēs
appāret S.
Troiano.

TROIANVS Pontifex ipsius Santonicæ ciuitatis, sancto
Bibiano coniunctus caelo, vicinus ei est & tumulo. Magne
enim virtutis fuisse dicitur hic sacerdos. Quodam vero
tempore, dum inter obscura noctium tempora loca fan-
cta, quæ tunc in circuitu vrbs habebantur, vno tantum
subdiacono comite circuiret, apparuit ei globus magnus
luminis, quasi de caelo descendens. Cognita autem
Dei re, ait comiti: Nè sequaris penitus, donèc ego te vo-
cem. At ille terræ deuolutus, spectabat haud procul, quid-
nam miraculi ageret Dei seruus. erat enim ager publicus
in quo constiterat. Appropinquante verò lumine, cucur-
rit sacerdos ad occursum eius, & vsque ad terram se humilians, ait: Benedic, quæso,
mihi, beate Pontifex. Cui ille, qui aduenerat, ait: Tu mihi benedic, sacerdos Dei Troi-
ane. Et dato sibi osculo, facta oratione, locuti sunt diuissimè simul. Subdiaconus
verò Antonius spectans, vidit lumen, quod apparuerat, eadem, qua venerat, via re-
uerti. Vocans itaque ad se subdiaconum Episcopus, ait: Accede nunc, vt explicemus
coeptum iter ad visitanda sanctorum loca. Tremens verò subdiaconus, ait: Quæso,
domine, nè despicias humilitatem meam: sed indica mihi quæ videris, animaduerti
enim nescio quid fuisse diuinum. Cui ille: Dicam tibi, sed tu nemini dixeris. nam sci-
to, quòd in quacunque die hæc publicaueris, ab hoc mundo migrabis. Sanctum, in-
quit, Martinum Turonicum vidi, & ipse locutus est mihi. Cane ergò, nè cui vulgare
audeas arcana Dei. Igitur sacerdos impleto vitæ huius cursu, obiit. Subdiaconus ve-
rò plenus dierum, ægrè ferens quòd virtus sancti Troiani occuleretur, conuocato
Episcopo, clericis ac quibusdam senioribus, omnia, quæ à sancto audierat, & quali-
ter mysterium luminis viderat, quo manifestissimè fidem Troiani, Martini quæ glori-
am patefecit, ex ordine referauit, nec quicquam ex ijs occultuit, adiciens hæc: Et vt
probetis vera esse quæ loquor, finito sermone, finem facio vitæ. Quibus dictis, clausis
oculis obiit, non sine admiratione adstantium. Magne igitur (vt diximus) virtutis fuit
beatus Troianus Antistes, & honorabilis inter cunctos ciues vrbs sua.

Is fuit S.
Martinus.

Nota pri-
fiora deno-
tionē erga
reliquias.

Hic fertur, dum esset in corpore, si nouum, vt assolet, amphibalum induisset, cum
quo procedens, diocesim circumiret: simbrige huius vestimenti à diuersis diripiebantur.
salubre enim omnis homo computabat, quicquid ab eo rapere potuisset.

Qui sepultus in terris, caelo se viuere multis virtutibus manifestat.

Nam energumeni, frigoretici, cæterique infirmi, ple-
runquè ad eius tumultum exorantes,
accepta incolumitate,
recedunt.

FINIS MENSIS NOVEMBRIS.

DE